

MARC LEVY

DOSTLARIM AŐKLARIM

4. BASKI

Çeviri: AYÇA SEZEN

♥ can
roman

MARC LEVY
DOSTLARIM
AŐKLARIM

Mes amis Mes amours, Marc Levy

© 2006, Editions Robert Laffont/Susanna Lea Associates

© 2008, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2008

4. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Düzeltili: Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-3422-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734229

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MARC LEVY
DOSTLARIM
AŐKLARIM

ROMAN

Fransızca aslından eviren

Ayça Sezen

♥can

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Gelecek Sefere, 2007

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010

Gölge Hırsızı, 2011

İlk Gün, 2012

İlk Gece, 2012

Dönmek Mümkün Olsa, 2013

Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu, 2013

Korkudan Güçlü Bir Duygu, 2015

MARC LEVY, 1961'de Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç Örgütü'ne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak bu çatı altında hizmet verirken bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde işletme ve bilişim alanlarındaki öğrenimine devam etti. Önce bilişim sonra da mimarlık alanında hizmet veren iki şirket kuran ve yöneten yazar otuzlu yaşlarının sonunda, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa'yı* kaleme aldı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin ilk sırasından inmedi. Kendini tamamen yazmaya adanmış yazar, art arda on altı romana daha imza attı. İlk romanıyla aynı başarıyı yakalayan romanları kırk dokuz dile çevrildi, dünya genelinde kırk milyonun üzerinde sattı ve Marc Levy'i en çok okunan Fransız yazar haline getirdi.

AYÇA SEZEN, İstanbul'da doğdu. Saint Benoit Fransız Lisesi'ni bitirdi. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptı. Halen Can Yayınları'nda editörlük yapmaktadır.

Louis'ye,
Emily'ye

Paris

“Caroline Leblond’u anımsıyor musun?”

“İki A, sınıfın en arkasında otururdu hep. Öptüğün ilk kızdı. Biraz zaman geçti üstünden...”

“Son derece güzel bir kızdı Caroline Leblond.”

“Nereden düştü şimdi aklına?”

“Atlıkarıncanın yanındaki şu kadını ona benzettim.”

Antoine dikkatle, bir sandalyeye oturmuş kitap okuyan kadına bakıyordu. Kadın sayfaları çevirirken, tahta atının direğine tutunmuş etrafa gülücükler saçan oğluna da gözücuyla arada şöyle bir bakıyordu.

“Otuz beşten fazladır o kadın.”

“Biz de otuz beşten fazlayız,” dedi Mathias.

“O mu sence? Haklısın, kadında sahte bir Caroline Leblond havası var.”

“Ona çok fena abayı yakmıştım!”

“Sen de mi seni öpsün diye matematik ödevlerini yapıyordun?”

“Bu söylediğin iğrenç bir şey.”

“Neden iğrenç olsun? Yirmi üzerinden on dörtten fazla alan bütün oğlanları öpüyordu.”

“Ona deli gibi âşıktım dedim sana!”

“İyi ya, o sayfayı çevirebilirsin artık.”

Atlıkarıncanın kenarındaki bir bankta yan yana oturan Antoine ile Mathias şimdi de, bir sandalyenin ayağının dibine büyük, pembe bir çanta koyduktan sonra atlıkarıncaya kadar kızına eşlik eden mavi takım elbiseli adamı izliyorlardı.

“Altı ay olmuş,” dedi Antoine.

Mathias çantayı dikkatle incelemeye başladı. Yarı açık fermuarın aralığından bir paket bisküvi, bir şişe portakal suyu ve oyuncak bir ayının kolu görünüyordu.

“Üç aydan fazla olmamıştır! İddiaya var mısın?”

Mathias serçeparmağını uzattı, Antoine da parmağını uzattı.

“Varım!”

Altın sarısı yelesi atın üzerindeki küçük kız dengesini kaybeder gibi olunca babası yerinden fırladı ama atlıkarıncanın başındaki görevli kızı eyere yerleştirmişti bile.

“Kaybettin...” dedi Mathias.

Mavi takım elbiseli adama doğru ilerleyip yanına oturdu.

“Başlangıçta zor oluyor değil mi?” diye sordu Mathias.

“Ah, evet!” diye yanıtladı adam iç geçirerek.

“Zamanla daha da karmaşık bir hal alıyor, göreceksiniz.”

Mathias gizliden gizliye, çantanın aralığından görünen kapaksız biberona baktı.

“Ayrılalı çok oldu mu?”

“Üç ay...”

Mathias adamın sırtını sıvazladı ve zafer edasıyla Antoine’a doğru gitti. Arkadaşına kendisini izlemesini işaret etti.

“Bana yirmi euro borçlandın!”

İki adam Lüksemburg Bahçesi’nin ağaçlı yollarından birine sapıp uzaklaştılar.

“Londra’ya yarın mı dönüyorsun?” dedi Mathias.
“Bu akşam dönüyorum.”
“Akşam yemeğini birlikte yemiyoruz o halde?”
“Benimle birlikte trene binersen yeriz.”
“Yarın işe gideceğim!”
“Gel orada çalış.”
“Başlama yine. Londra’da ne yapabilirim ki?”
“Mutlu olabilirsin!”

I

Londra, birkaç gün sonra

Antoine çalışma masasının başına oturmuş, bir mektubun son satırlarını yazıyordu. Mektubu baştan sona bir kez daha okudu, cebine yerleştirmeden önce özenle katladı.

Mimarlık bürosunun ahşap parkelerinin üzerine, Bute Sokağı'na bakan pencerenin tahta panjurlarından, güzel bir sonbahar gününün ışığı düşüyordu.

Antoine sandalyenin arkasında asılı duran ceketini sırtına geçiriverdi, kazağının kollarını düzeltti ve hızlı adımlarla girişteki hole doğru yürüdü. Ajans müdürünün çizdiği planı incelemek için durdu. Gönyeyi yerleştirip bir kenar çizgisini düzeltti. McKenzie başıyla teşekkür etti, Antoine da gülümseyerek karşılık verdikten sonra saatine baktı ve girişe doğru yürümeye devam etti. Duvarlarda, ajansın kuruluşundan bu yana hayata geçirilen projelerin fotoğrafları ve çizimleri asılıydı.

"İzne bu akşam mı ayrılıyorsunuz?" diye sordu kabul masasında oturan kıza.

"Evet, bebeği doğurmanın zamanı geldi."

"Kız mı erkek mi?"

Genç kadın yüzünü buruşturarak elini yuvarlak karnının üzerine koydu.

“Futbolcu!”

Antoine masanın etrafından dolaştı, kızı kollarına alıp sıkıca sarıldı.

“Çabuk dönün... ama çok da acele etmeyin, yine de çabuk olsa iyi olur! Neyse, ne zaman isterseniz o zaman dönün.”

Eliyle kızı selamlayarak uzaklaştı, asansörlerin bulunduğu sahanlığa açılan camlı kapıyı itti.

Paris, aynı gün

Paris'teki büyük bir kitabevinin camlı kapıları, acelesi her halinden belli olan bir müşterinin adımlarıyla açıldı. Başında şapka, boynunda da fular olan adam okul kitaplarının bulunduğu bölüme yöneldi. Bir merdivene tünemiş duran satıcı kadın yüksek sesle kitapların isimlerini ve niteliklerini söylüyor, Mathias da bilgileri bir deftere geçiriyordu. Adam selam bile vermeden, pek hoş olmayan bir ifadeyle doğrudan, Victor Hugo'nun Pléiade serisinden yayımlanan toplu eserlerinin nerede olduğunu sordu.

“Hangi cilt?” diye sordu Mathias bir gözünü defterden kaldırarak.

“İlk cilt,” diye yanıtladı adam, sesi daha da kabalaşmıştı.

Genç satıcı eğile büküle parmaklarının ucuyla kitabı yakaladı. Kitabı Mathias'a vermek için merdivenden sarktı. Şapkalı adam kitabı hışımla aldı ve kasaya yöneldi. Satıcı kadın ve Mathias birbirlerine baktılar. Mathias dişlerini sıktı, defteri tezgâhın üzerine bırakıp müşterinin peşi sıra koştu.

“Merhaba, lütfen, teşekkür ederim, hoşça kalın!” diye haykırdı kasaya ulaşmasını engelleyecek biçimde yolunu keserek.

Afallayan adam onun etrafından dolaşmayı denedi; Mathias işinin başına dönmeden önce adamın elinden kitabı kaptı, avazı çıktığı kadar bağırarak, “Merhaba, lütfen, teşekkür ederim, hoşça kalın!” diye yineledi. Bu sahneye tanık olan birkaç müşteri ürktü. Şapkalı adam öfke içinde dükkânı terk etti, kasiyer omuzlarını silkti, hâlâ merdivenin tepesinde duran tezgâhtar kız ise ciddiyetini korumakta zorlanıyordu, kitapçının sahibi Mathias’tan akşamdan önce kendisini görmesini rica etti.

Londra

Antoine Bute Sokağı’nda ilerliyordu; yaya geçidine doğru yürüdü, taksinin biri yavaşlayıp önünde durdu. Antoine şoföre eliyle teşekkür edip Fransız Lisesi’nin önündeki kavşağa doğru yoluna devam etti. Zilin çalmasıyla birlikte, ilkokulun avlusuna bir yığın çocuk doluştu. Emily ve Louis sırtlarında çantaları, yan yana yürüyorlardı. Küçük oğlan babasının kollarına atıldı. Emily gülmüsedü ve parmaklıklara doğru uzaklaştı.

“Valentine seni almaya gelmedi mi?” diye sordu Antoine.

“Annem öğretmeni aradı, geç kalacakmış, Yvonne’un restoranına gidip onu beklememi istedi.”

“O halde bizimle gel, seni götürüyüm. İkinci kahvaltısını üçümüz birlikte orada yaparız.”

Paris

Kaldırımlara inceden bir yağmur düşüyordu. Mathias gabardin pardösüsünün yakasını kaldırıp yaya geçidine yöneldi. Bir taksi korna çaldı ve ona hafifçe sürterek geçti. Şoför bir elini arabanın camından çıkarıp ortaparmagını çok anlaşılır bir biçimde havaya kaldırdı. Mathias

sokağı geçip küçük bir markete girdi. Neonların parlak ışıkları Paris'in gri gökyüzünün devamı gibiydi adeta. Mathias bir kutu kahve aldı, dondurulmuş gıdaların önünde bir süre duraksadıktan sonra bir paket vakumlanmış jambon aldı. Küçük sepeti dolunca kasanın yolunu tuttu.

Satıcı parasının üstünü verdi ama iyi akşamlar demedi.

Mathias Kuru temizlemecinin önüne geldiğinde demir kepenlerin çoktan inmiş olduğunu görünce, evine gitti.

Londra

Louis ve Emily, restoranın boş salonunda masanın başına çökmüş bir yandan resim yapıyor, bir yandan da sırrını bir tek Yvonne'un, yani patroniçenin bildiği krem karamelleri mideye indiriyorlardı. Yvonne, elinde bir kasa şarap, iki sebze sandığı ve üç kavanoz kremayla kendisini izleyen Antoine'la birlikte mahzenden yukarı çıkıyordu.

"Bu ağır şeyleri nasıl taşıyorsun?" diye sordu Antoine.

"Taşıyorum işte!" dedi Yvonne elindekileri tezgâha bırakmasını işaret ederek.

"Kendine bir yardımcı almalısın."

"Peki o yardımcının parasını nasıl ödeyeceğim? Restoran kendini zor döndürüyor."

"Pazar günü Louis'yle birlikte yardıma geliriz; kilerini toparlarız, aşağısı çifit çarşısına dönmüş."

"Bırak olduğu gibi kalsın, oğlunu Hyde Park'a götürüp taya bindir ya da Londra Kulesi'ni gezmeye götür, aylardır bunun hayalini kuruyor."

"Daha çok Korku Müzesi'ni gezmenin hayalini kuruyor, aynı şey değil. Üstelik bunun için daha çok küçük."

Son dönem Fransız edebiyatının en gözde yazarlarından Marc Levy, okurlarına bir kez daha duygu ve mizah yüklü bir dünya sunuyor ve Londra'nın göbeğindeki Fransız mahallesinde geçen sımsıcak ve sevimli bir öykü anlatıyor.

Otuzlu yaşlarını süren, boşanmış ve çocuklu iki eski arkadaş, hayatlarını yeniden kurmak üzere aynı çatı altında yaşamaya başladıklarında bir kural koyarlar: Eve çocuk bakıcısı ve kadın ayak basmayacaktır. Biri son derece egoist ve çocuksu kalmış, öbürü mükemmeliyetçi ve özverili bu iki adam, kimi zaman çatışarak, kimi zaman uzlaşarak birlikte yaşamaya çalışırken hayatın onlara hazırladığı sürprizlerden habersizdirler.

Dostlarım Aşkларım, hayatlarını başkalarıyla çoğaltmak için, ördükleri duvarları kendi elleriyle yıkmaya yürekliliğini gösteren insanların öyküsü.

